mill hill

LENTE 2020

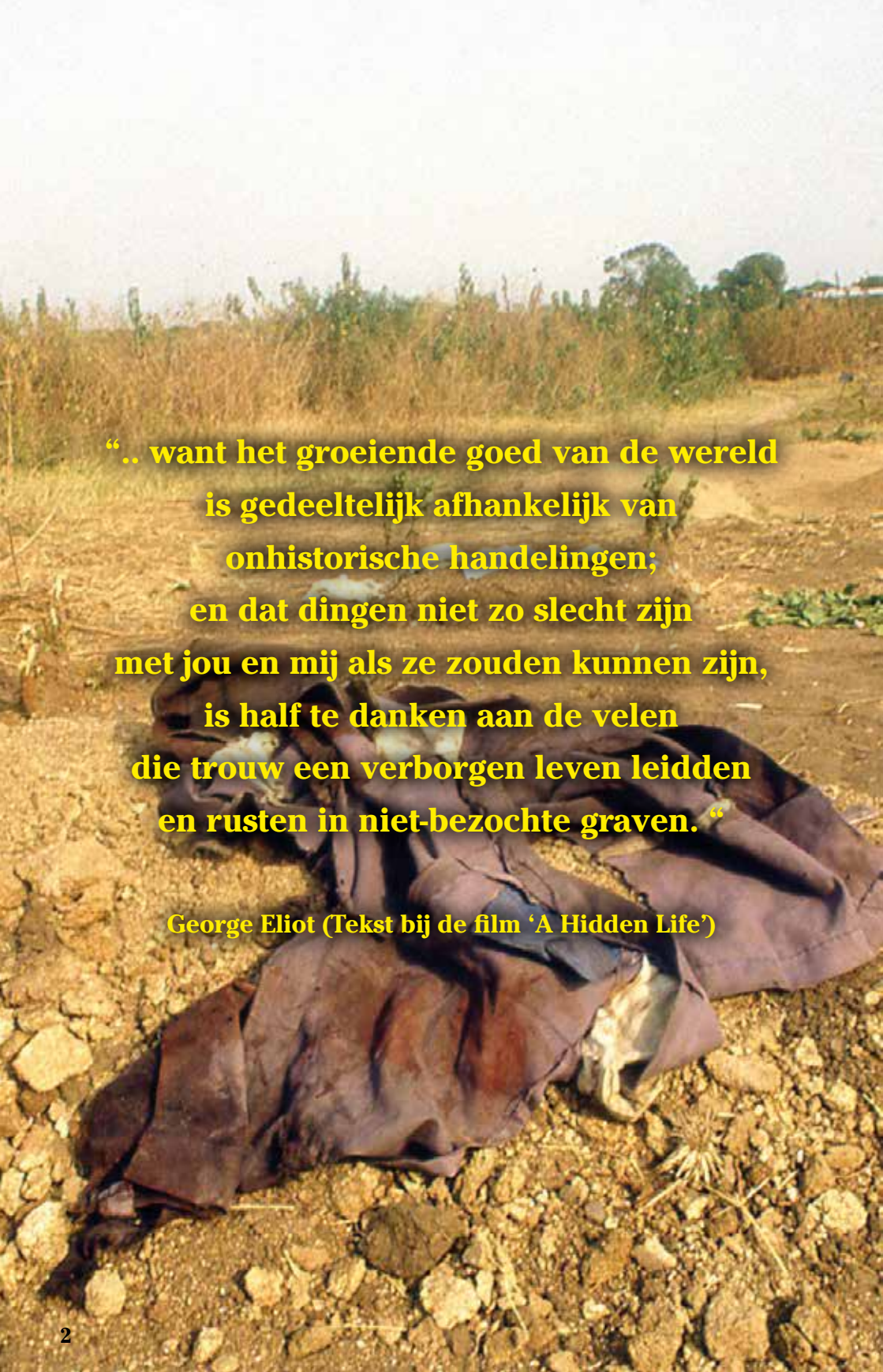

“.. want het groeiende goed van de wereld
is gedeeltelijk afhankelijk van
onhistorische handelingen;
en dat dingen niet zo slecht zijn
met jou en mij als ze zouden kunnen zijn,
is half te danken aan de velen
die trouw een verborgen leven leidden
en rusten in niet-bezochte graven. “

George Eliot (Tekst bij de film ‘A Hidden Life’)

IN DIT NUMMER

Muziek: Een gevaar of een zegen?

In dit nummer vertelt **Wijnand Huijs mhm** over de belangrijke rol van muziek in zijn leven en hoe deze zijn missionaire engagement in Oeganda heeft gedragen. *"Gedurende al die jaren heb ik heel bewust de kans aangegrepen om door middel van muziek bruggen te bouwen tussen arm en rijk, jong en oud, katholiek, protestant en moslim, tussen mensen van verschillende stammen en politieke orientaties".*

De ratten spelen op mijn buik

Op een eerste reportage bezoek in Juba, Soedan, in 1985, ontmoette journalist Paul de Schipper, nog onwennig en ontheemd, een gastvrije Nederlander – voor het eerst **Alfons ter Beke mhm**. In dit en komende nummers vertelt hij van de hechte vriendschap die daaruit groeide en van zijn ervaringen in een land verscheurd door een niets ontziende burgeroorlog.

Missiehuis Vrijland verkocht

Er staan grote veranderingen op til in Oosterbeek, de laatste locatie van de Mill Hill Missionarissen in Nederland. Onlangs is het contract voor de verkoop van Missiehuis Vrijland getekend. Fors stijgende kosten en een groeiend aantal lege kamers hebben tot dit besluit geleid. In dit nummer geeft regionaal **Martien van Leeuwen mhm** verdere uitleg en schetst de onvermijdelijke verschuivingen.

Het prothetisch centrum van Iloilo, Filippijnen

Samen met Dr Jessie Villareal stond wijlen **Jac Derksen mhm** aan de wieg van een baanbrekend initiatief voor kinderen met lichamelijke beperkingen in Iloilo, Filippijnen. In dit nummer verhaalt **Fons Eppink mhm** van een recent bezoek aan het door hen opgerichte Prothetisch Centrum in Iloilo. Partnerorganisatie Loop en Werk (Denekamp, Nederland) levert een bijdrage aan de logistieke en financiële benodigheden ter plekke.

VERDER NOG

Edna Brouns: Het verhaal van een straatkind 15
Algemeen Kapittel van de Missionarissen van Mill Hill 20
Jubilea 2020 21
In memoriam Leo Melchers mhm 22

Foto omslag: Fanfare Oeganda (Foto Wijnand Huis mhm)

MUZIEK: EEN GEVAAR OF EEN ZEGEN? (DEEL 1)

*Voor **Wijnand Huijs mhm** is muziek altijd meer dan een hobby geweest. Hieronder beschrijft hij hoe zijn passie een centrale plaats kreeg in zijn werk als missionaris in Oeganda. Muziek als instrument voor ontmoeting, verbroedering, verzoening. Maar natuurlijk ook gewoon het intense plezier van muziek te maken!*

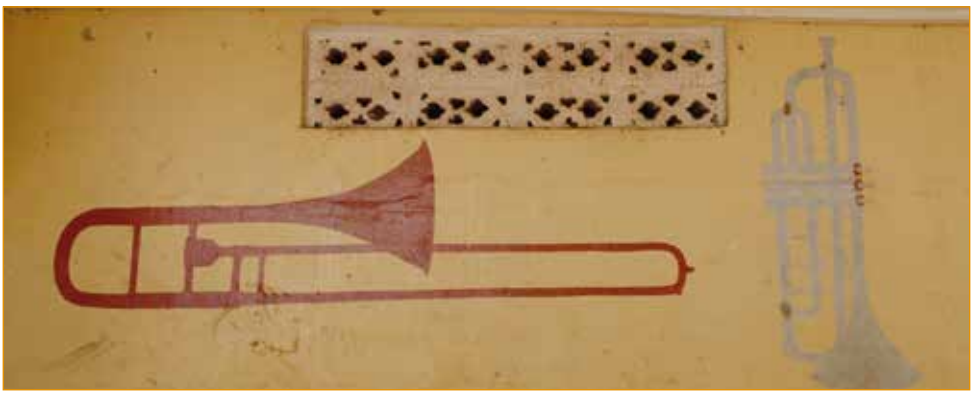

"Muziek is een gevaar voor je roeping!". Dat was de waarschuwing die ik kreeg van een leraar kort na mijn aankomst op het kleinseminarie van Mill Hill in Tilburg in 1955. Ik was 13 jaar en had een passie voor muziek. Gelukkig dat een andere leraar me juist stimuleerde om muziek als talent te ontwikkelen.

Nu na 65 jaar kan ik vol overtuiging bevestigen dat voor mij muziek in plaats van een gevaar juist een zegen is geworden voor mijn roeping.
In 1969 ben ik als jonge missionaris, vol enthousiasme en met een gitaar over mijn schouder naar Oeganda vertrokken. Ik wilde gestalte geven aan de Blijde Boodschap, een kernwoord dat me boeide en inspireerde. Als een troubadour van Christus trok ik met mijn gitaar door de dorpen, bezocht talloze scholen, luisterde vieringen op in de kathedraal en in de kleine dorpskerkjes en mocht jong en oud animeren.

Al heel gauw begreep ik hoe muziek de ziel van de mensen hier raakt en hoe muziek en ook dans diepgeworteld zijn in hun cultuur en op momenten van vreugde en verdriet een grote rol spelen.

Met de gitaar introduceerde ik ook de lokale Afrikaanse trommels en harpen in de liturgie. Zo werden de vieringen uitbundige en levendige gebeurtenissen die niet alleen de jeugd maar ook de ouderen zeer aanspraken.

In 1973, vier jaar na mijn aankomst in Oeganda, kreeg ik toestemming naar Nederland terug te keren om mijn moeder, die ernstig ziek was, bij te staan. In de periode dat ik terug was in mijn geboortedorp, heb de drie basisscholen bezocht en kinderen enthousiast gemaakt met verhalen, dansen en liedjes uit Oeganda. Met deze kinderen, 70 in aantal, samen met het onderwijzend personeel hebben we een Oegandese Mis samengesteld. We hebben deze Mis gevierd op Pinksterdag met een stampvolle kerk. Na de mis kregen wij een staande ovatie en werden we uitgenodigd om deze Mis in meerdere kerken in Limburg te vieren. Na het overlijden van mijn moeder, die deze viering nog mee heeft mogen maken, ben ik weer terug-

gekeerd naar Oeganda waar de dictator Idi Amin Dada inmiddels terreur aan het zaaien was.

In 1977 werd ik benoemd als jeugdpastor van het diocees van Jinja en woonde ik bij een grote suikerrietplantage waar mensen van allelei stammen van Oeganda, Kenia en Congo samenwonen. Het was toen dat ik het idee kreeg een fanfare te beginnen om kinderen van al die stammen samen te brengen door middel van muziek zodat ze konden ervaren dat verscheidenheid geen bedreiging

familie, vrienden en parochies in Nederland een project op kunnen zetten voor arme kinderen van allerlei stammen, religies en achtergronden. Honderden kinderen heb ik behalve een muzikale opleiding ook onderwijs kunnen geven.

Het terreurregime van Amin en de daaropvolgende politieke strijd hebben Oeganda zwaar verwond. Het land was totaal verscheurd vanwege stammenstrijd, godsdiensttwisten en politieke spanningen. Met het muziek project wilde ik een tegengeluid maken door

Gods troubadour!

maar een kracht kan zijn als we elkaar respecteren en waarderen.

Toen ik in 1981 als pastoor werd benoemd in Kamuli, de grootste parochie in het bisdom Jinja, heb ik dit initiatief van een fanfare voor kinderen voortgezet. Het was hier dat het project van de fanfare opbloeide. Met de professionele hulp van een Oegandese dirigent, opgeleid in Engeland, heb ik met steun van

de jeugd spelenderwijs te voeden met waarden van respect, verdraagzaamheid, samenwerking en waardering voor elkaar als alternatieven voor rivaliteit, haat en afgunst. Eenheid in verscheidenheid was ons doel.

Niet iedereen begreep wat de doelstelling van mijn muziekproject was. Ik werd verdacht en beschuldigd van het trainen van rebellen. Deze beschuldi-

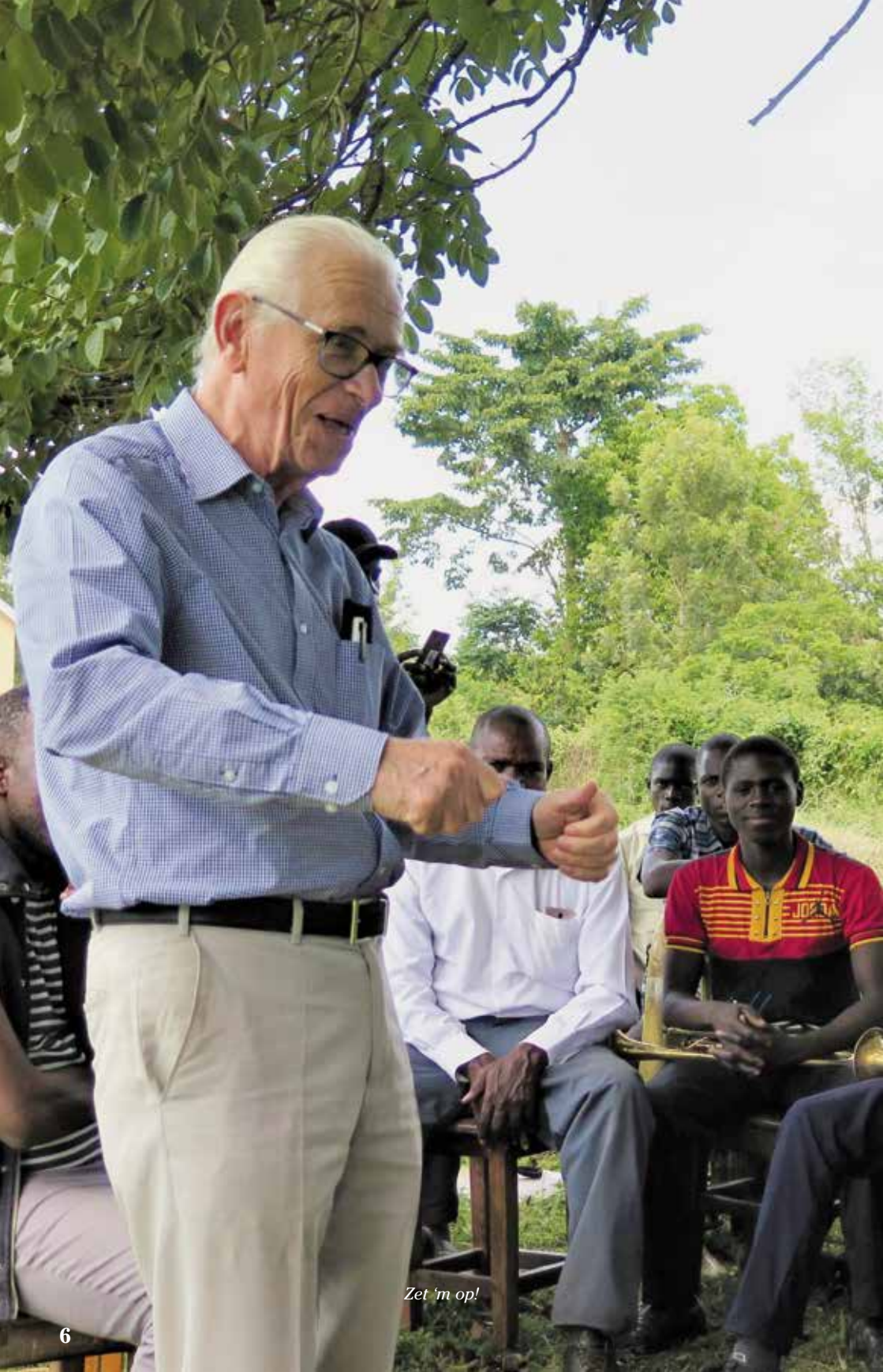

Zet 'm op!

Mooier kan het niet!

ging bereikte het hoofdkwartier van de president. Ik werd bijna het land uitgezet maar door toedoen van een lid van de geheime dienst, die op de hoogte was van mijn doelstelling, heb ik mijn project voort kunnen zetten. Om te voorkomen dat kinderen zich als kindsoldaten zouden aansluiten bij de rebellen werd ons motto: "Reik mij je wapen, het instrument van vernietiging en oorlog, dan geef ik je een trompet of tuba, een instrument van vrede!!!"

Waardering kwam later toen de vruchten van het project zichtbaar en hoorbaar werden. We waren toen de enige jeugdband in Oeganda. De band, de Kamuli Band geheten, werd zo populair dat we uitgenodigd werden over het hele land voor allerlei gelegenheden zoals voor katholieke en protestante kerkdiensten en huwelijken, moslimfeesten, landelijke parades en festiviteiten culminerend in een optreden tijdens het bezoek van Paus Joannes Paulus II. Als de populairste jeugdband mochten wij voor hem spelen in het grote voetbalstadium in de hoofstad Kampala.

Gedurende al die jaren heb ik heel bewust de kans aangegrepen om door middel van muziek bruggen te bouwen tussen arm en rijk, jong en oud, katholiek, protestant en moslim, tussen mensen van verschillende stammen en politieke orientaties.

Kort na het pausbezoek in 1993 ben ik een cursus van twee jaar gaan volgen in Engeland in het Instituut van St. Anselm. Gedurende diezelfde tijd hebben enkele oudere jongeren van de Kamuli band het initiatief genomen om een soortgelijk project op te zetten nabij de oever van het Victoriameer in Entebbe. Op hun beurt wilden zij arme, kansloze kinderen helpen door middel van muziek en onderwijs onder de naam van "Huyslink Community Initiative" met als motto: "In harmonie (eensgezindheid) reiken wij uit naar de wereld".

Wijnand Huijs mhm (wordt vervolgd)

“DIE RATTEN SPELEN KRIJGERTJE OP MIJN BUIK.”

*Journalist **Paul de Schipper** reisde in 1985 voor het eerst naar Afrika, belandde in ‘the heart of darkness’ en ontmoette daar een zwoegende ‘gloeilamp’: Alfons ter Beke mhm, van 1983 tot 1998 missionaris in Soedan, nu rustend in Vrijland. Zittend in een rolstoel. Schijnbaar afwezig, toch erbij willen zijn: met een glimlach. Want nog altijd onverwoestbaar sociaal betrokken.*

Alfons ter Beke, Ydo Jacobs en de rattenvanger

“Zin om naar Zuid-Soedan te gaan. Iets met vluchtelingen?”, vraagt mijn hoofdredacteur in het voorjaar van 1985. Ik zeg ‘ja’, en zoek het land ’s avonds op in de Bosatlas. Het wordt een ruwe Afrikadoop. Een begin van een warme vriendschap. Met eeuwige dank aan Mill Hill missionaris Alfons ter Beke die daar, diep in oorlogsgebied, de onwennige dopeling bij de arm nam.

Alfons ter Beke, Mill Hill-missionaris in een uithoek waar zijn Lieve Heer wel erg lang op vakantie lijkt en vergeten is de wereld te fatsoeneren.
“Paul”, bekende Alfons, “ik weet het af en toe ook niet meer. Ik heb geld om een school te bouwen, maar de kinderen hebben honger. Eten of onderwijs. Ik koop maar eten, anders zijn er straks lege klaslokalen.”
Zuid-Soedan, wreed mooi. Gekweld en toch vol ontembare levensvreugde.

De weg er naartoe. Een Cessna-vliegtuigje, hobbelend en dansend door luchtzakken. Groepjes ronde rieten daken, hutjes omringd door een ring van beschermende doornstruiken. Zuid-Soedan waar de mensen niet Van Dijk heten omdat ze bij de zee wonen, maar De Koe of Zoon van de Koe, want dat is hun leven: de koe. Waar de vrouwen uit scherpe stukjes bot naalden maken en mannen hun tabak opslaan in het verdroogde scrotum van een stier. Zuid-Soedan, de achterhoede van de beschaving, of juist het begin.

Daar beneden het bruine, glinsterende lint van de eeuwige Nijl als TomTom. De rivier die ooit Mozes in zijn rieten mandje droeg. Een letterlijk hemels uitzicht. Zittend naast de piloot, een thermoskan thee en een pak koekjes tussen de benen. De piloot gebaart na een paar uur naar beneden, maakt een drinkgebaar. Niet voor de thee, maar voor een tankstop. Een landingsstrip met een rieten afdak. Iemand komt met een vat brandstof aanrollen. Een handpomp doet de rest. De piloot controleert met een steeksleutel wat bouten en moeren. Volgende stop: de Zuid-Soedanese hoofdstad Juba.

Ploeteren bij 40C

Een verlopen hotel dat in de koloniale tijd diende als uitvalsbasis voor grootwildjagers. Hagedissen op de muur, een straaltje bruin water uit de kraan. 's Morgens, bij het ontbijt, de poten van de tafel in een schoteltje water. De handigste manier om de mieren uit de jam te houden. Bij de receptie een telefoniste in een prachtige jurk. Of de telefoon werkt? "Al drie weken niet, maalesh…". "Het is niet anders!"

Ik zal die uitdrukking nog vaak horen. Ik bezoek een kamp met Oegandese vluchtelingen, weggejaagd door de zoveelste dictator. Onderweg een nachtje logeren bij een Nederlands blije-ogenzendelingengezin met tegeltjes-wijsheden aan de muur: 'Spreek vrijmoedig over God, maar misbruik Zijn Naam niet'. Welkom in de Soedanese bush. Gastvrije, christelijke herberg? "Oh, en je zwarte chauffeur, nee niet op je kamer. Hij vindt wel ergens een slaapplek..." Tja, Gods apostelen heb je in vele soorten.

Terug in Juba, een belegerde stad. Een zondagse wandeling langs de Nijl. Een brandende zon die je verstand op sloom zet. Veertig graden in de schaduw. Zinderende vlakte. In de verte heuvels, leunend op hun eigen blauwgrijze schaduwen. Tussen de rietkragen de mythische rivier, halfweg op zijn 6000 kilometer lange reis naar Egypte.
Ik ontmoet een man met een fiets, bijbel op de bagagedrager, vrouw erachter, lopend. Die volgorde. "Oh, je bent van Nederland, er is hier nog een Nederlander, een Father. Kom, ik breng je…"

We lopen door de stoffige, schroeiende stad. Tot melodieus gezang charmant uit de stilte komt aangedreven. De bron: een schaduwrijke binnenplaats. Koelte brengt de verwondering terug. Ik zie dansende, donkere lijven, witte bh's, schuimkopjes deinend op een golvende zee. Daartussen, zittend, een kalende, blanke man. Zo leer ik Alfons ter Beke kennen. Het begin van een lange, intensieve vriendschap. Met hem. En met de club waarvan hij deel blijkt uit te maken: de missiecongregatie Mill Hill. "Kom hier logeren", nodigt Alfons als hij hoort over de bruin water en

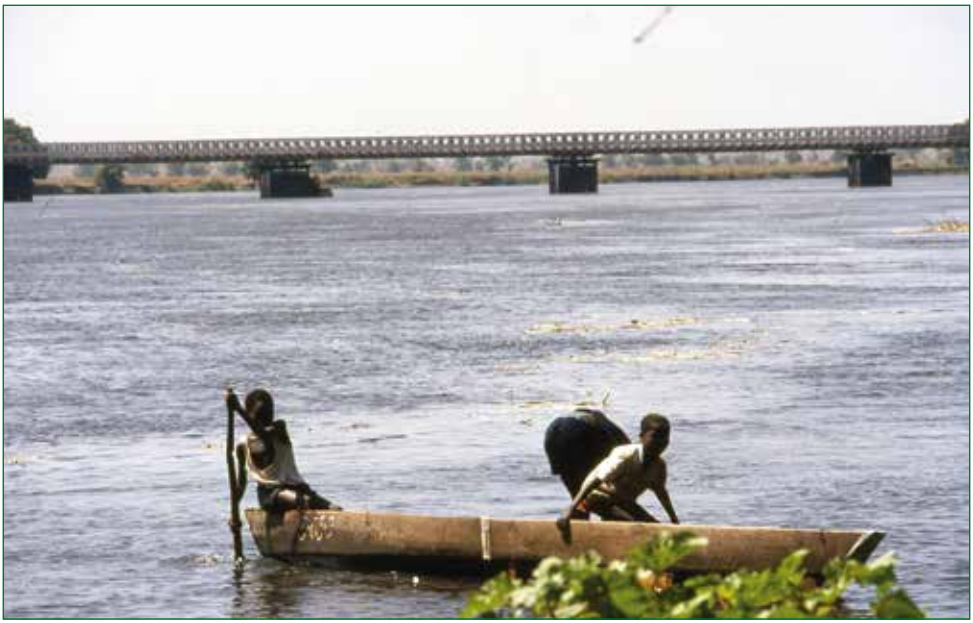

Veilig aan de overkant

luchtbellen proestende kraan in mijn hotel." Typisch Mill Hill: veel gastvrijheid, weinig woorden.

Ik verhuis. En bewonder de douche van Alfons, de helft van een in tweeën gesneden vat, gevuld met water boven op een badkamermuurtje met een sproeier eraan. Meer heeft een mens niet nodig.

Elektriciteit heeft Alfons twee uur per dag, opgewekt door een ronkende dieselgenerator 's avonds vanaf een uur of zes. Zijn verzoek: bij gebruik van de koelkast de deur snel sluiten: "Want met die twee uur koeling daar moeten we het de hele volgende dag mee doen." Die avond op weg naar die douche scharrelt er een rat voor m'n voeten. "Ach", lacht Alfons, "die spelen 's nachts wel eens krijgertje op m'n buik. Ik sla ze gewoon van me af. Welterusten."

Paul de Schipper

MISSIEHUIS VRIJLAND VERKOCHT!

In drie woorden staat het hierboven vermeld: “Missiehuis Vrijland verkocht”. Drie woorden die veel emoties oproepen, emoties die er ook mogen zijn. Om tot deze uitspraak “Missiehuis Vrijland verkocht” te komen is ongeveer 5 jaren lang nagedacht door het bestuur van de Nederlandse Regio. Niet dat wij het zo graag wilden, maar gewoon omdat er een natuurlijk verloop is van het binnenkomen van bewoners, terugkerende missionarissen, na gedane arbeid in ’het veld’. En ook het overlijden van diezelfde ‘mooie mensen’.*(Paul de Schipper, 125 jaar Mill Hill in Nederland)*

Nu er nog slechts 16 Nederlandse Mill Hillers in het buitenland werkzaam zijn is van terugkeer nauwelijks sprake, waardoor de leegloop van Vrijland vaste vormen krijgt. Missiehuis Vrijland was en is nog een ‘powerhouse of prayer’, 50 tot 60 bewoners die regelmatig voor gebed, maaltijden en ontspanning bijeenkomen. Een kleurrijke communiteit vormen zij, Mill Hill missionarissen, Mill Hill zusters, Trappistinnen, emeriti pastoors, en mw. Jo Lammerse (tante Jo) die jarenlang missionaris was in Papoea Nieuw Guinea, Tanzania en Congo.

Door de leegloop en de afschaf van de gewone indicering door de regering worden de kosten steeds hoger. Het Mill Hill bestuur moest gaan denken aan de toekomst.

Zo gaat het eruit zien!

Algehele nauwgezette inspectie

Al vijf jaar geleden begon de studie over hoe verder te gaan vanaf het moment dat er te veel lege kamers zouden komen. Zorgvuldig is hierover nagedacht, gewikt en gewogen. Steeds het welzijn van bewoners en medewerkers voor ogen houdend.

Samen met het bestuur van de Regio Mill Hill en de Congregatie Raad (CoRa) kwamen wij tot het besluit Missiehuis Vrijland te verkopen en ons uiteindelijk terug te trekken in het Sint Jozefhuis. Er is nog een lange weg te gaan, maar het einddoel kwam in zicht, aan de horizon!

Uiteraard is dit ook tot in de puntjes besproken met het Mill Hill hoofdbestuur in Maidenhead. De Generaal Overste

Een en al aandacht

en de Vicaris Generaal hebben ons steeds moed ingesproken en gesteund in de besluitvorming.

Contact werd gelegd met makelaar Jones Lang LaSalle in Amsterdam. Vorig jaar kwam een tiental bieders binnen, met uiteenlopende plannen. Bijna alle bieders hadden complete sloop en nieuwbouw voor ogen. Na officiële goedkeuring van de Aartsbisschop van Utrecht en de Heilige Stoel is de verkoop uiteindelijk gegund aan ontwikkelaar en belegger Lunee Vastgoed uit Amstelveen. Lunee wil Vrijland herontwikkelen tot een particulier verzorgingshuis en zorghotel. Lunee behoudt de gebouwen en zal interne verbouwing uitvoeren, met respect voor historie. De contouren blijven dus intact.

In de loop van dit jaar wordt gestart met het meest recente deel van Vrijland (1995) en het overige deel (1975) van Huize Vrijland blijft ter beschikking van de Regio Mill Hill voor zolang wij dit nodig hebben voor eigen huisvesting.

Intussen is er een plan van herhuisvesting gemaakt voor de bewoners van nieuwbouw 1995 die in de loop van dit jaar mogen gaan wonen in leeggekomen kamers in Vrijland, het Sint Jozefhuis en bij de Fraters van Utrecht in De Bilt.

Bemoedigend is het feit dat iedereen begrip heeft getoond voor deze besluitvorming.

Martien van Leeuwen mhm
Regionaal.

HET VERHAAL VAN EEN STRAATKIND

Ik ben een kind als elk ander. Ik woon op straat, vaak gevaarlijk, hard en stinkend.

Mijn huis is de onvriendelijke, gewelddadige straat en mijn geïntegreerde naam is het 'straatkind'. De wereld is mijn straat en de straat is mijn wereld.

Ik ben geboren om de gaven en talenten in mij te manifesteren. Ik wil graag opgroeien als elk ander kind, gedragen door de natuurlijke behoefte aan liefde en zorg.

gerd door weer en wind, tot paniek gedreven soms door ziekten, kwalen en ongemak.

Op straat word ik geminacht, beschuldigd, gebruikt en misbruikt. Buiten degenen die mijn bestemming delen, keert elk ander zich van mij af.

Wanneer mijn spierkracht van pas komt, ben ik kortstondig een menselijke 'ezel' of een soort 'lastdier' op straat.

Straatkinderen opvang in Luanda, Kenia

Mijn strijd met het lot lijkt eindeloos en de straat blijft zich verzetten tegen mijn nobele bestemming terwijl ik mijn best doe te overleven samen met tot wanhoop gedreven metgezellen.

Elke dag probeer ik van de straat mijn verblijfplaats te maken, maar op straat ben ik zo veracht, heen en weer geslin-

Wie kijkt er naar mijn gezicht om mijn gebrokenheid te zien? Wie kijkt er naar mijn vuile, gescheurde en ruige kleding? Wie kijkt er naar mijn gebarsten voeten? Wie kijkt er naar mijn open besmettelijke, riekende wonden?

Ik raak telkens weer gekwetst en gewond en heel weinigen doet dat iets.

Kibera, Nairobi

Ik word onrechtvaardig behandeld door de mensen voor wie ik een baby of een pan draag om te bevallen. Mijn schamele verdiensten helpen mijn familie te overleven. Als ik me soms erger aan degenen die ik in leven houd, word ik overweldigd door medelijden om hun hulpeloosheid, hun honger, hun dagelijkse zwoegen voor heel weinig. Ik vraag mezelf consequent af:

Hoe begrijp ik mijn straatwereld? Waar ging ik fout? Wat zijn mijn wandaden? Waarom ben ik op straat? Wie is verantwoordelijk? Is er iemand om me te helpen? Blijf rustig straatkind! Blijf stil 'kayayo'! Blijf rustig 'lastdier' op straat! Wie kan het iets schelen?

Vergeet niet dat ik een kind ben als ieder ander.

Edna Brouns (lekenmissionaris SMA)

HET PROTHETISCH CENTRUM VAN ILOILO, FILIPPIJNEN

*Jaren geleden nam wijlen **Jac Derksen mhm** in nauwe samenwerking met Dr Jessie Villareal het initiatief tot het bouwen van een prothetisch centrum in Iloilo, Filippijnen. Het grote aantal mensen, kinderen vooral, met misvormde ledematen ging hem diep ter harte. Vanuit Nederland wordt het project ondersteund door de Stichting Loop en Werk.*

Dr Jessie Villareal

'Zorg ervoor dat je Dr Jessie Villareal bezoekt bij Prosthetic Centre in Iloilo', drukte Renilde Heinink me op het hart. 'Het is niet ver van Mill Hill Central House en de Mill Hill missionarissen daar zijn goed bekend met het centrum'. We hadden zojuist een bestuursvergadering afgesloten van 'Loop en Werk', de Nederlandse partnerorganisatie opgericht door Fr. Jac Derksen mhm om financiële en andere steun voor het Filippijnse project bij elkaar te brengen. Niet dat ik veel aanmoediging nodig had, omdat ik Dr Jessie graag wilde ontmoeten en zelf het centrum wilde bezoeken!

De Global Editors-bijeenkomst die enkele maanden geleden werd georganiseerd door de Mill Hill Missionarissen in Iloilo, en waarvoor ik was uitgenodigd, was een perfecte gelegenheid om mijn lang gekoesterde wens te vervullen.

En zo gebeurde het dat Domingo Arnaiz mhm me op een mooie dag nadat we onze redacteursvergaderingen hadden beëindigd, bij het Prosthetics Centre afzette. Dr Jesse Villareal was er en ontving ons allerhartelijkst. Toevallig was er die dag geen consultatie, maar een rondleiding door het centrum, dat zat er wel in. Vooral indrukwekkend was de werkplaats waar gekwalificeerd personeel, soms voormalige patiënten, met trots protheses van allerlei maat en vorm fabriceren voor huidige patiënten.

Dr. Jessie haalde herinneringen op aan pater Jac Derksen mhm, de medeoprichter van het centrum die in 2012 overleed. De Walk and Work Foundation die aan het centrum ten grondslag ligt, werd in 2009 officieel opgericht door wijlen pater Jac in nauwe samenwerking met hemzelf, een praktiserend orthopedisch chirurg, zo vertelde hij me. Pater Jac kwam regelmatig op bezoek in het ziekenhuis, waar Dr Jessie als chirurg werkzaam was. Hij schoot daar regelmatig gehandicapte personen te hulp die een extra zetje nodig hadden. En zo ontstond het idee om een gespecialiseerd prothesecentrum te bouwen. In 2010 vatten Fr. Jac en Dr Jessie samen het plan op om een mo-

AUTHORIZED
PERSONNEL
ONLY

Die zit nog niet helemaal recht

dern en goed uitgerust prothetisch en orthopedisch centrum te bouwen in de Mandurriao wijk van de stad Iloilo. Het gebouw werd in hetzelfde jaar nog voltooid.

'Tot nu toe hebben we ongeveer 1000 mensen met een breed scala aan handicaps behandeld', vertelde Dr Jessie me, met gerechtvaardigde trots. 'Mensen, vaak kinderen, komen van heinde en verre, sommigen met ontbrekende ledematen, andere met allerlei misvormingen. De oorzaken kunnen aangeboren zijn - zoals een klompvoet - of als gevolg van diabetes of ongevallen of door pesticiden op de boerderij.

Het centrum biedt ook deskundige hulp bij reïntegratie, omdat personen met een handicap vaak sociale uitsluiting en verschillende vormen van stigma ervaren.

Ik ben onder de indruk van wat ik zie en hoor, maar voel me nog meer geïnspireerd wanneer even later Dr Jessie me vertelt dat zijn zoon zich voorbereidt om in zijn voetsporen te treden. Zijn ogen beginnen te schitteren. Zijn zoon is al een ervaren chirurg en heeft ervoor gekozen om in het Centrum te komen werken, geïnspireerd door de onbaatzuchtige toewijding van zijn vader.

Een 'familiebedrijf' van uitzonderlijke kwaliteit en toewijding!

Fons Eppink mhm

ALGEMEEN KAPITTEL VAN DE MISSIONARISSEN VAN MILL HILL

30 mei – 20 juni
Dimessa, Karen
Nairobi, Kenia

‘Dat ze leven mogen hebben in overvloed’

Om de vijf jaar komen afgevaardigden van de Mill Hill missionarissen van overal in de wereld bij elkaar voor een beraad dat traditiegetrouw een Algemeen Kapittel wordt genoemd. Dit jaar, 2020, is het weer zover. De plaats van samenkomst is Nairobi, Kenia.

In het conferentieoord van de Zusters van Dimesse zullen de afgevaardigden samen met het hoofdbestuur vergaderen om

- rapporten over het werk van de congregatie tegen het licht te houden,
- suggesties van leden samen te bespreken

en

- beleidslijnen uit te stippelen voor de komende vijf jaar
- en een nieuw hoofdbestuur te kiezen.

Dat alles in drie weken tijd!
Lokaal, hier in Nederland, en overal elders waar Millhillers werkzaam zijn, wordt ook samen overlegd en nagedacht over eigen bijdragen aan het Algemeen Kapittel.

Ondertussen nodigen we familie, vrienden en bekenden uit om met ons mee te pelgrimeren. We bidden om licht en inspiratie van de Geest, die ons altijd al vooruit gaat waar we ook zijn of werken. Moge ‘Leven in overvloed’ het deel zijn van allen die we ontmoeten.

JUBILEA 2020

Albast 75

Fr. Gerard van der Laar

Platinum 70

Fr. Jozef Boekema

Fr. Willem van Leeuwen

Briljant 65

Fr. Cees Koning

Bro. Jan de Groot

Zr. Christa Oprins ocso

Diamant 60

Fr. Ben Beemster

Fr. Jan Molenaar

Fr. Hennie Wehkamp

Bro. Fons Borgman

Bro. Ben Snelder

Zr. Nicola Haarhuis fmsj

Zilver 25

Fr. Willem Klaver

Leo Melgers

Geboren op 31 oktober 1932
te Mirns-Bakhuizen
Eeuwige Eed afgelegd op 19 maart 1957
Missionaris in de VS
Gestorven op 1 december 2019

Een van de eigenschappen van een Mill Hill Missionaris is dat na de opleiding verborgen talenten tevoorschijn komen.

Zo ook voor Broeder Leo. Geboren in een groot tuindersgezin, leerde hij al doende het telen van groente en alles wat daarbij kwam. Eenmaal in Oosterbeek kreeg hij al snel de leiding over de enorme groentetuin. Het eerste wat hij deed was: alle asperges opruimen. Zo hoefden de jongens in opleiding niet meer om drie uur 's morgens hun bed uit om de asperges te steken en ze klaar te maken voor de veiling.

Na enkele omzwervingen langs de Mill Hill huizen in Engeland kwam hij in St. Louis, Missouri, VS terecht. Daar was wel een grote tuin, maar veeleer een siertuin. Al snel bleek dat Leo een verborgen talent had: nl. kok! Daarin kwam hij tot volle bloei en voelde zich erkend. 43 jaar lang heeft hij velen een fijne maaltijd voorgezet. Zo heeft hij de evangelische opdracht: 'Geef ze zelf maar te eten', ten volle uitgevoerd.

Dikwijls was het resultaat gelijk aan die van het evangelie: 'Nadat ze allen voldoende gegeten hadden, bleef er nog over'.
Ook kon hij zijn liefde voor het koken kwijt in het organiseren van gezellige bijeenkomsten. De maaltijden werden dan verkocht om zo geld in het laadje te brengen voor het algehele werk van de Congregatie.

Zijn liefde voor Amerika werd zo groot dat hij in 1982 besloot ook het Amerikaanse burgerschap aan te vragen. Zo had hij drie paspoorten: een Nederlands, Amerikaans en natuurlijk een Fries. Ook was hij in het trotse bezit van een kruisje van de 'Kleine Elfstedentocht'.

Na enkele zware operaties en de verkoop van de Hill Hill huizen aldaar, kwam hij in 2005 naar Missiehuis Vrijland. Daar kwam nóg een talent naar boven: dat van koster.

De taak van koster heeft hij hier in Missiehuis Vrijland met volle inzet gedaan. De sacristie was zijn domein.

De laatste maanden, als je hem tegenkwam en vroeg: 'Hoe gaat het ermee?' dan was het steevaste antwoord: 'slecht!' En, het leek ook alsof hij steeds nóg kleiner werd.
Op een morgen merkten we dat het inderdaad slecht met Leo ging. De lampen in de kapel waren niet aan! De volgende dag, in de vroege uren, ging zijn levenslampje uit.

Wij zijn dankbaar voor het vele werk dat Leo als Mill Hill Missionaris heeft mogen doen in de huizen van de Congregatie. Een toegewijd leven waarin verschillende, ogenschijnlijk verborgen talenten, tot volle ontplooiing kwamen.

Theo Geurtsen mhm.

ONZE OVERLEDEN VRIENDEN

Hazerswoude	Mw. Mien de Boer-van Leeuwen, zus van Fr. Willem van Leeuwen en Br. Piet van Leeuwen mhm
Heerhugowaard	Dhr. Jan Mooij, broer van Fr. Gerry Mooij mhm
St. Michelsgestel	Mw. Ria van de Laar, zus van Fr. Gerard van de Laar mhm
Heemskerk	Mw. Geertrudis Cornelia Maria van der Kolk-Zonneveld, zus van Fr. Piet Zonneveld mhm
Zeist	Dhr. Cornelis Wilhelmus van Rooijen, ex Mill-Hiller.
Alkmaar	Mw. Vera Overbeek, zus van Fr. Gerard Overbeek mhm †
Tilburg	Dhr. Piet Vlaming, broer van Fr. Kees Vlaming mhm
Geldrop	Dhr. Leonardus Lambertus Marcellus Martens, zwager van Fr. Nico Koelman mhm †
Standdaarbuiten	Mw. Hubertina Johanna Maria Nagtzaam-Oprins Dien, zus van Zr. Christa ocso

CONTACTBLAD NEDERLANDSE REGIO VAN DE MILL HILL MISSIONARISSEN

Hoofdredacteur: Fons Eppink
Redactieraad: Hans Boerakker, Huub de Bij, Frans Baartmans, Ger Mooij
Correctie: Piet Korse, Hans Boerakker.
Administratie: Theo Geurtsen, email: procuur@mhmobk.nl
Verzending: Harry Reusen, Otto Perfler
4 nummers per jaar
Tel. 026 339 7552
Email: mhmcorrespondent@gmail.com **Internet:** www.millhillmissionaries.co.uk

FOTOGRAFIE

Wijnand Huijs, Paul de Schipper, Huub de Bij, Fons Eppink, Renilde Heinink

UW TESTAMENT IS NOG BETER WANNEER DE MISSIE DAARIN BEDACHT IS

Maak uw legaat voor Mill Hill aldus:
"Ik legateer, vrij van rechten, aan
De Nederlandse Regio van de Mill Hill Missionarissen
Johannahoeve 4, 6861 WJ Oosterbeek"

WAARHEEN MET UW BIJDRAGEN?

Persoonlijke giften voor missionarissen
NL52 INGB 0001 0669 57 t.n.v. Missieprocuur van Mill Hill Oosterbeek.
NL 39 ABNA 0400 2363 11 t.n.v. Nederlandse Regio van Mill Hill, Oosterbeek.

Giften voor opleiding van Missionarissen in Afrika en Azië:
NL 52 INGB 0001 0669 57 t.n.v. Missieprocuur Mill Hill Oosterbeek.

De Nederlandse Regio van Mill Hill is een ANBI instelling vallend onder de groepsbeschikking van de Bisschoppenconferentie van de Rooms Katholieke Kerkprovincie te Utrecht. Uw giften zijn dus fiscaal aftrekbaar en over uw bedragen hoeft geen schenkings- of successierecht betaald te worden.
Ons fiscaal RSIN nummer 006583489

Bij voorbaat hartelijk dank.

Retouradres:

Contactblad van Mill Hill
Johannahoeve 4
6861 WJ Oosterbeek

Port Payé
Pays-Bas

Lente 2020
Jaargang 54 - nummer 1
Verschijnt 4 keer per jaar
Verzorgd door:
J.J. voor de Poorte - Oosterbeek